

Arrest

nr. 305 684 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Guinee en bent u Peul van etnische origine. U bent afkomstig van de stad Conakry en u hebt tot voor uw vertrek uit Guinee altijd in Conakry gewoond. U werkte samen met uw paternale oom in een garage als mecanicien sinds tienjarige leeftijd. Uw moeder had een voedingswinkel op de markt. Op een dag in februari 2015 maakte ze u wakker en zei ze dat er s nachts gevechten waren begonnen op de markt. Vrienden zeiden u dat er een aantal winkels beschadigd waren geraakt. U ging naar de markt, waar een kwade menigte er op uit was om hun woede aan de politie te tonen. U raakte betrokken in een gevecht met een politieagent. Hij wou u meenemen in een politiewagen maar u weigerde. U stak hem met een schroevendraaier in zijn schouder. Hij viel op de grond en u vluchtte onmiddellijk.

Een vriend vertelde u later dat de politieagent aan zijn verwondingen bezweken was in het ziekenhuis. U bleef na het gevecht ondergedoken in de garage van uw paternale oom tot uw vertrek uit het land. De avond na het gevecht werd uw vader door de politie gearresteerd. Zij sloegen ook uw moeder en staken het huis in brand. Uw vader werd in totaal een maand vastgehouden. De familie van de overleden politieagent zei dat ze u zullen doden.

Op 5 april 2015 verliet u Guinee en reisde u via Mali, Burkina Faso, Niger, Libië, Italië en Zwitserland naar België. Op 21 augustus 2015 verzocht u om internationale bescherming in Italië. U zette de procedure niet verder en vertrok naar Zwitserland, waar u op 8 april 2016 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublinprocedure werd besloten dat Italië verantwoordelijk was voor uw procedure om internationale bescherming. U vertrok naar België, waar u op 28 juli 2016 aankwam. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 augustus 2016. U gaf geen gevolg aan uw oproeping om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 december 2016 en deed zodoende afstand van uw verzoek om internationale bescherming op 9 januari 2017. Uw broer A. werd in 2018 gedood door een onbekende.

U hebt België niet verlaten en op 6 maart 2019 diende u opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw originele geboorteakte neer. Ter staving van uw huidig verzoek legt u de overlijdensakte van uw broer A., een medisch getuigschrift van uw broer A. en foto's van uw broer A. neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat het feit dat u pas op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij u uw procedure hebt verdergezet, nadat u eerder al de procedure met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Italië niet had verdergezet en nadat u de procedure met betrekking tot uw eerste verzoek in België d.d. 12 augustus 2016 besloot stop te zeggen, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Gevraagd waarom u nu pas beslist een procedure verzoek om internationale bescherming in te dienen en ook effectief te doorlopen, zegt u dat u bang was om een verzoek in te dienen omdat u bang was dat u, in het kader van de Dublinprocedure, het land zou moeten verlaten (CGVS, p. 9). Echter, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en vervolgens deze procedure doorloopt/verderzet. Dat u naliët dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Verder dient vastgesteld dat u in het kader van uw huidige procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw asielmotieven. U verklaart tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u het land had verlaten omdat u valselijk beschuldigd werd van een moord op een politieagent door uw burens, die tot de Malinke etnie behoren (Verklaring Volgend Verzoek, punt 15). Op 6 maart 2023 stuurt uw advocaat een e-mail naar het CGVS waarin zij stelt dat u, met het oog op uw nakend onderhoud op het CGVS, uw verklaringen wenste te veranderen. Zij stelt dat niet uw vriend de door u aangehaalde feiten heeft gepleegd, maar dat u deze hebt gepleegd.

U hebt dit niet eerder gezegd omdat u bang was hierop beoordeeld te worden (zie administratief dossier). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij

het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Voorts dient opgemerkt dat aan de door u aangehaalde nieuwe asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Zo rijzen er vragen met betrekking tot uw verklaringen over de dood van de politieagent. U verklaart dat u de politieagent hebt gedood doordat u hem één keer met een schroevendraaier in zijn schouder hebt gestoken (CGVS, p. 12). Gevraagd naar de precieze doodsoorzaak, zegt u dat hij een kapotte ader had vanbinnen (CGVS, p. 13). U erop gewezen dat dit bezwaarlijk een doodsoorzaak lijkt, zegt u dat het in Afrika niet is zoals hier en dat de zorg niet is zoals hier, waardoor dit een doodsoorzaak kan zijn (CGVS, p. 13). Dergelijke verklaringen zijn opmerkelijk, gezien de politieagent volgens uw verklaringen onmiddellijk door zijn collega's werd opgevangen (CGVS, p. 12) en in het ziekenhuis behandeld werd (CGVS, p. 13).

Vervolgens is het opvallend dat u na dit incident onmiddellijk naar de garage van uw maternale oom gaat om daar onder te duiken (CGVS, p. 10). Dat u onmiddellijk naar de plaats gaat waar u sinds tienjarige leeftijd werkte (CGVS, p. 7), waar de politie redelijkerwijs u ook in eerste instantie zou komen zoeken, en daar gedurende de periode tot uw vertrek zonder enige problemen kon verblijven, is op zich al weinig aannemelijk en in het licht van uw verklaringen met betrekking tot de arrestatie van uw vader diezelfde dag nog minder aannemelijk (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u naar deze plek ging om daar onder te duiken, zegt u louter dat u bang was na het gevecht, dat u daarna in de garage hebt geslapen en dat uw Malinke vrienden zeiden dat u nog steeds werkt in de garage van uw maternale oom (CGVS, p. 10). U erop gewezen dat de garage van uw maternale oom redelijkerwijs een plek is waar de politie u zou zoeken, zegt u kortweg dat u niet altijd ondergedoken kan blijven (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u ondergedoken bleef, zegt u louter dat u zichzelf daar hebt verborgen (CGVS, p. 11). U verklaart dat de politie niet wist dat uw oom daar woonde (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen zijn niet aannemelijk en zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven. Bovendien legt u weinig coherente verklaringen af over uw verblijf in Guinee na dit incident. Zo verklaart u dat u de moord in februari pleegde (CGVS, p. 10) en dat u het land in april verliet (CGVS, p. 8). Anderzijds verklaart u dat u bijna een maand na het incident het land verliet (CGVS, p. 10). Dat u inconsistente verklaringen aflegt over een essentieel element inzake uw vluchtmotieven doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder weet de door u geschetste handelwijze van de politie en de familie van de overleden politieagent niet te overtuigen. Gevraagd of de familie van de politieagent om een proces gevraagd heeft, zegt u louter dat ze hebben gezegd dat ze zich zullen wreken (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe ze dit hebben gedaan, zegt u dat ze dit niet hebben gedaan en dat ze hebben gezegd dat ze u zullen doden waar ze u ook zullen vinden (CGVS, p. 14). Ook de politie heeft volgens uw verklaringen geen procedure tegen u gestart (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom dit niet is gebeurd, zegt u dat u zich hebt verborgen (CGVS, p. 14). U erop gewezen dat de politie blijkbaar wist dat u schuldig was, wordt u opnieuw gevraagd waarom de politie geen proces tegen u heeft aangespannen, zegt u dat ze uw vader gearresteerd hebben en dat ze zeiden dat u zich bij hen moest aanbieden (CGVS, p. 14). Dat de politie, noch de familie van het slachtoffer, enige strafrechtelijke actie onderneemt tegen u is maar weinig geloofwaardig en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient vastgesteld dat u geen enkel stuk ter staving van uw huidige asielmotieven neerlegt. Gevraagd of u bewijs hebt dat u door de politie wordt gezocht, zegt u dat u geen schriftelijk bewijs hebt en dat u dit weet doordat uw vriend u dit heeft gezegd (CGVS, p. 11). Gevraagd of het incident waarbij u de politieagent hebt gedood in de media is gekomen, zegt u dat daar veel gevechten zijn en dat ze dat niet allemaal in de krant zetten (CGVS, p. 11). Dat u geen enkel stuk ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft het incident waarbij uw broer is overleden, dient opgemerkt dat ook op dit punt uw verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer gedood is door de politie. U weet niet waarom dit is gebeurd. Wanneer de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken u vervolgens vraagt waarom u dit niet hebt gevraagd, zegt u dat hij thuis op het terras zat en dat hij een verloren kogel heeft gekregen tijdens een manifestatie (Verklaring Volgend Verzoek, punt 12). Later wordt u tijdens uw onderhoud op het CGVS hiernaar gevraagd, waarop u zegt dat hij op een terras zat en dat iemand, een onbekende, op hem geschoten heeft (CGVS, p. 5). Gezien u in het kader van uw huidig verzoek verschillende documenten neerlegt waarop te lezen staat dat uw broer door meerdere kogels, of een "fusillade" zou zijn gestorven (zie administratief dossier), wordt u hiernaar gevraagd, waarop u verklaart het niet te weten (CGVS, p. 6).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van aard om bovenstaande bevindingen te wijzigen. Wat betreft de geboorteakte die u in het kader van uw eerste verzoek neerlegde, dient opgemerkt dat dit document louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit en herkomst ondersteunt, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de documenten die u in het kader van uw huidig verzoek neerlegt, meer bepaald de overlijdensakte van uw broer A., een medisch getuigschrift van uw broer A. en foto's van uw broer A., dient opgemerkt dat, naast het feit dat u over diens dood inconsistente verklaringen aflegt (zie supra), uit uw verklaringen niet blijkt dat de dood van uw broer verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van

- “- artikels 48/3, 48/4, 48/6, §5, 48/7, 48/8, 48/9, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“Het CGVS is van mening dat de verzoeker heeft er niet in geslaagd dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen.

Eerste onderdeel: procedure in Italië en België

Het CGVS stelt dat hij op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, nadat hij eerdere procedures in Italië en België had stopgezet. Dit gedrag wordt als onverenigbaar beschouwd met zijn beweerde dringende nood aan internationale bescherming. Hij gaf aan dat hij bang was om een verzoek in te dienen vanwege de vrees om het land te moeten verlaten in het kader van de Dublinprocedure. Het is echter redelijk om aan te nemen dat iemand die beweert te zijn gevlucht vanwege vervolging en dringende bescherming nodig heeft, direct na aankomst in Europa of kort daarna een verzoek om internationale bescherming zou indienen en deze procedure zou doorlopen. Zijn nalatigheid om dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en wordt gezien als een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid volgens artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

** * **

De verzoeker kwam Europa binnen via Italië, maar verbleef daar slechts kort vanwege de slechte opvangomstandigheden en omdat hij naar België wilde gaan.

Eenmaal in België diende hij een asielverzoek in, maar hem werd verteld dat hij, gezien zijn aankomst in Europa via Italië, onderworpen zou worden aan de Dublin-procedure.

Aangezien het 18 maanden duurt voordat België bevoegd wordt in geval van ontvluchting, wachtte de verzoeker op het moment dat België bevoegd zou worden om opnieuw zijn asielverzoek in te dienen. Daarom wachtte hij meer dan 2 jaar voordat hij zijn asielverzoek opnieuw indiende, omdat hij niet naar Italië teruggestuurd wilde worden.

De verzoeker heeft niet passief gehandeld. Zodra hij in België arriveerde, diende hij zijn asielverzoek in. Omdat hij zich in de Dublin-procedure bevond en vanwege de systeemfouten in Italië met betrekking tot asielprocedures, was het voor hem onmogelijk om naar Italië terug te keren.

Daarom zette hij zijn procedure voort in België zodra hij er zeker van was dat België bevoegd was om zijn zaak te behandelen.

Tweede onderdeel : tegenstrijdige verklaringen

Het CGVS stelt dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn asielmotieven. Tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij zijn land verliet vanwege valse beschuldigingen van moord op een politieagent door zijn burens van de Malinke etnie. Maar op 6 maart 2023 stuurde zijn advocaat een e-mail naar het CGVS waarin zij stelde dat de verzoeker zijn verklaringen wilde veranderen en beweerde dat hij zelf de feiten had gepleegd, niet zijn vriend. Hij had dit niet eerder gezegd uit angst om hierop beoordeeld te worden.

Van een verzoeker die beweert dat zijn leven in gevaar is en bescherming zoekt van de Belgische autoriteiten, mag verwacht worden dat hij zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, vooral de elementen die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De verzoeker is zelf verantwoordelijk voor het verstrekken van zijn werkelijke asielmotieven. Het feit dat hij hierin tekortschiet en nu volledig nieuwe asielmotieven naar voren brengt, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid op een ernstige manier.

* * *

Bij het indienen van zijn asielverzoek in 2019 en tijdens zijn verhoor bij DVZ heeft de verzoeker niet verklaard dat hij degene was die de politieagent een klap had gegeven. Hij was bang. Hij heeft echter zeer snel toegegeven dat hij niet de waarheid had verteld over dit deel van zijn verhaal. In de e-mail die zijn advocaat op 6.3.2023 heeft gestuurd, legde hij uit dat hij bang was om veroordeeld te worden voor het plegen van deze daad: [...]

Hij heeft dit ook verklaard tijdens zijn verhoor bij het CGVS : [...]

De verzoeker heeft niet geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden. Het betreft een element van zijn verhaal waarover hij bang is om veroordeeld te worden of dat negatief wordt beoordeeld. Daarom heeft hij aangegeven dat het een andere persoon was

Aan de andere kant gaat het niet om ingrijpende veranderingen in zijn verklaringen, aangezien de redenen voor zijn vertrek nog steeds vergelijkbaar zijn, evenals de detentie. Het enige element waarover hij niet durfde te praten, is de persoon die een conflict had met de politieagent.

Derde onderdeel : doodsoorzaak van de politieagent

Voorts dient opgemerkt te worden dat aan de door de verzoeker aangehaalde nieuwe asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Er rijzen vragen met betrekking tot zijn verklaringen over de dood van de politieagent. Hij verklaart dat hij de politieagent heeft gedood door hem één keer met een schroevendraaier in zijn schouder te steken (CGVS, p. 12). Gevraagd naar de precieze doodsoorzaak, zegt hij dat de politieagent een kapotte ader vanbinnen had (CGVS, p. 13). Wanneer hij erop gewezen wordt dat dit bezwaarlijk als een doodsoorzaak kan worden beschouwd, verklaart hij dat het in Afrika niet hetzelfde is als hier en dat de zorg niet hetzelfde is als hier, waardoor dit een doodsoorzaak kan zijn (CGVS, p. 13). Dergelijke verklaringen zijn opmerkelijk, gezien het feit dat de politieagent volgens zijn verklaringen onmiddellijk door zijn collega's werd opgevangen (CGVS, p. 12) en in het ziekenhuis werd behandeld (CGVS, p. 13).

* * *

De verzoeker heeft de politieagent verwond met een schroevendraaier en werd daarna direct naar het ziekenhuis gebracht. Hij weet niet precies wat er met de politieagent is gebeurd. Daarom veronderstelt hij dat de doodsoorzaak te maken heeft met een probleem in zijn ader.

Aangezien hij geen medische expertise heeft, kan hij de exacte redenen voor het overlijden van de politieagent niet noemen. Hij heeft verklaard dat hij een klap met een schroevendraaier heeft gegeven, maar hij was niet aanwezig bij de politieagent in het ziekenhuis en kent dus niet de exacte redenen voor het overlijden. Hij was niet bij de politieagent op het moment van overlijden.

De verzoeker legt dus uit dat de persoon is gedood als gevolg van de klap die hij heeft gegeven, en vervolgens is deze persoon naar het ziekenhuis gebracht. Later hebben mensen hem uitgelegd welke gevolgen de persoon heeft ondervonden. Hij was niet aanwezig aan diens zijde, maar het is duidelijk dat de doodsoorzaak de klap is die de verzoeker heeft gegeven.

Vierde onderdeel : vlucht

Vervolgens is het opvallend dat de aanvrager direct na het incident naar de garage van zijn maternale oom gaat om daar onder te duiken (CGVS, p. 10). Het feit dat hij direct naar de plaats gaat waar hij al sinds zijn tiende werkte (CGVS, p. 7), en waar de politie hem redelijkerwijs als eerste zou zoeken, en daar zonder enige problemen kon verblijven tot aan zijn vertrek, is op zichzelf al weinig geloofwaardig, en gezien zijn verklaringen over de arrestatie van zijn vader diezelfde dag, nog minder geloofwaardig (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom hij naar die plek ging om te onderduiken, verklaart hij slechts dat hij bang was na het

gevecht, dat hij daarna in de garage heeft geslapen en dat zijn Malinke vrienden zeiden dat hij nog steeds in de garage van zijn maternale oom werkte (CGVS, p. 10).

Wanneer hem wordt gewezen op het feit dat de garage van zijn maternale oom een plek is waar de politie hem redelijkerwijs zou zoeken, antwoordt hij kortweg dat hij niet altijd ondergedoken kan blijven (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe hij zich ondergedoken hield, zegt hij slechts dat hij zichzelf daar heeft verborgen (CGVS, p. 11) en dat de politie niet wist dat zijn oom daar woonde (CGVS, p. 11).

Dergelijke verklaringen zijn niet aannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien legt hij weinig coherente verklaringen af over zijn verblijf in Guinee na het incident. Hij verklaart dat hij de moord in februari pleegde (CGVS, p. 10) en het land in april verliet (CGVS, p. 8). Aan de andere kant verklaart hij dat hij bijna een maand na het incident het land verliet (CGVS, p. 10). Het feit dat hij inconsistente verklaringen aflegt over een essentieel element van zijn vluchtmotieven roept vragen op over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

* * *

De verzoeker ging naar de garage van zijn maternale oom en daarna naar het huis van zijn oom omdat hij wist dat als hij naar zijn eigen huis zou gaan, dit een risico voor zijn leven zou inhouden. Dit bleek juist te zijn, aangezien de volgende dag de ordediensten bij zijn huis aankwamen. Daarna is hij bij het huis van zijn oom geweest.

De verzoeker legt uit dat hij heeft verbleven bij zijn oom. Hij woont in Hamdalay en de politie wist niet waar hij woonde (CGVS -p. 11). Hij is daar verborgen.

Hij verbleef maar heel kort (een maand) bij zijn oom en leefde daar verborgen, temeer omdat de ordediensten niet wisten dat hij daar woonde (niet dezelfde plaats van zijn garage). Hij verstopte zich namelijk in het huis, niet in de garage. De ordediensten waren niet op de hoogte van zijn verblijfplaats (CGVS – p 11): [...]

Wat betreft de termijn van een maand, het is een zeer korte termijn en de verzoeker weet niet precies of het een paar weken of iets meer dan een maand was. Hoe dan ook, de gebeurtenissen vonden plaats in februari en hij verliet Guinee in april.

Vijfde onderdeel : gerechtelijke procedure

Het CGRA is verbaasd dat de familie van de politieagent geen gerechtelijke procedure heeft geprobeerd te starten tegen de verzoeker vanwege wat er is gebeurd. Er zouden geen stappen zijn ondernomen.

* * *

Na de gebeurtenissen is de verzoeker niet in Guinee gebleven en is hij verdwenen. Zelfs als er een gerechtelijke procedure was gestart, zou dit de familie geen genoegdoening hebben gebracht, omdat hij niet gevangen zou zitten. Aangezien hij verdwenen was, wilden ze wraak nemen en ervoor zorgen dat de verzoeker boete zou doen voor wat hij heeft begaan. Hij heeft duidelijk verklaard tijdens zijn verhoor dat de familie wraak wilde nemen en dat hij niet geïnteresseerd was in een juridische procedure: [...]

Zevende onderdeel : documenten

Wat betreft de documenten, wordt de verzoeker verweten dat hij geen documenten heeft ingediend met betrekking tot zijn asielaanvraag, met name documenten die aantonen dat hij contact heeft gehad met de politie. De verzoeker herhaalt wat hij al heeft uitgelegd tijdens zijn verhoor bij het CGVS; het is voor hem niet mogelijk om dergelijke documenten te verstrekken.

Ten slotte, met betrekking tot de tegenstrijdigheden met de documenten die voor zijn broer zijn ingediend, wil de verzoeker verduidelijken dat hij op het moment van de gebeurtenissen niet in Guinee aanwezig was en dat hij eenvoudigweg heeft verteld wat hem was verteld. Hij heeft geen verdere informatie over dit onderwerp.

Besluit

Verzoeker heeft niet getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij heeft met de Belgische autoriteiten samengewerkt door alle informatie te verstrekken waarover hij beschikte en hij heeft ook de waarheid verteld over het feit dat hij de daad had gepleegd. De verzoeker heeft een gedetailleerd en nauwkeurig verslag gegeven van de gebeurtenissen die zich in Guinee hebben voorgedaan. Hij vreest voor de autoriteiten omdat hij een politieagent heeft gedood.

Vanwege het rechtssysteem in Guinee is het duidelijk dat de verzoeker niet van een eerlijk proces zal kunnen genieten. Bovendien zou hij worden vastgehouden in faciliteiten waar de eerbiediging van fundamentele rechten niet is gegarandeerd.

Aan de andere kant zal de familie van de politieagent altijd proberen wraak te nemen als de verzoeker terugkeert naar Guinee."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetbepalingen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat het feit dat u pas op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij u uw procedure hebt verdergezet, nadat u eerder al de procedure met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Italië niet had verdergezet en nadat u de procedure met betrekking tot uw eerste verzoek in België d.d. 12 augustus 2016 besloot stop te zetten, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Gevraagd waarom u nu pas beslist een procedure verzoek om internationale bescherming in te dienen en ook effectief te doorlopen, zegt u dat u bang was om een verzoek in te dienen omdat u bang was dat u, in het kader van de Dublinprocedure, het land zou moeten verlaten (CGVS, p. 9). Echter, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en vervolgens deze procedure doorloopt/verderzet. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoekers redenen voor het bijzonder laatdijg indienen van een verzoek om internationale bescherming waarbij hij de procedure heeft verdergezet, met name de slechte opvangomstandigheden in Italië en de Dublinprocedure, kunnen niet aangenomen worden als nuttige verschoning voor zijn nalatigheid. Verzoeker toont geenszins concreet aan dat de opvangmogelijkheden in Italië van die aard waren dat hij er onmogelijk kon blijven of naar kon terugkeren.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen én dat hij de door hem opgestarte procedure(s) zou verderzetten. Verzoeker diende in Italië een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2015, maar zette de procedure niet verder. Op 8 april 2016 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in Zwitserland, waar in het kader van de Dublinprocedure werd besloten dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling. Op 12 augustus 2016 verzocht verzoeker om internationale bescherming in België, maar gaf hij geen gevolg aan zijn oproeping om zich aan te bieden bij de DVZ zodat hij op 9 januari 2017 afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming. Op 6 maart 2019 diende verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in in België.

Dat verzoeker pas op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij hij de procedure heeft verdergezet, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

5. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij Guinee in 2015 is ontvlucht nadat hij er een politieagent doodde doordat hij hem met een schroevendraaier in de schouder stak. Daarnaast haalt hij aan dat zijn broer A. in 2018 gedood werd door een onbekende.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kon maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt na kennisneming van de elementen in het dossier het volgende vast:

- verzoeker heeft in het kader van onderhavige procedure wijzigende verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn asielmotieven: waar verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij het land had verlaten omdat hij valselijk beschuldigd werd van een moord op een politieagent door zijn burens, die tot de Malinke etnie behoren (verklaring volgend verzoek van 24 april 2019, punt 15), stuurde verzoekers advocaat op 6 maart 2023 een e-mail naar het CGVS waarin zij stelt dat niet verzoekers vriend, maar verzoeker zelf de feiten in kwestie heeft gepleegd en dat verzoeker bang was om hierop beoordeeld te worden; van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en dit van bij het eerste interview, zodat verzoekers gewijzigde asielmotieven zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnen;

- verzoekers verklaringen over de dood(soorzaak) van de politieagent kunnen niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13);

- het is niet aannemelijk dat verzoeker na het incident naar de garage van zijn maternale oom ging om daar onder te duiken, aangezien hij daar sinds tienjarige leeftijd werkte en redelijkerwijs kan worden verwacht dat dit gekend is binnen zijn gemeenschap en dat de politie hem daar zou komen zoeken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 10-11);

- verzoeker legt incoherente verklaringen af over de duur van zijn verblijf in Guinee na dit incident (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 10);

- de door verzoeker geschetste handelwijze van de politie en de familie van de overleden politieagent, waarbij noch de politie, noch de familie van het slachtoffer enige strafrechtelijke actie tegen verzoeker zou ondernomen hebben, kan niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14);

- verzoeker legt geen enkel stuk ter staving van zijn huidige asielmotieven neer, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11);

- wat betreft de dood van zijn broer verklaarde verzoeker initieel dat zijn broer thuis op het terras zat en een verloren kogel heeft gekregen tijdens een manifestatie (verklaring volgend verzoek van 24 april 2019, punt 12) en later dat hij op een terras zat en een onbekende op hem heeft geschoten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), wat geenszins overeenstemt met de door hem neergelegde documenten waarop te lezen staat dat zijn broer door meerdere kogels of een "*fusillade*" zou zijn gestorven;

- uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat de dood van zijn broer verband houdt met de door hem aangehaalde asielmotieven.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen dat hij bang was om de waarheid te vertellen over zijn asielmotieven en het minimaliseren van zijn gewijzigde asielmotieven, het verwijzen naar zijn reeds afgelegde en beoordeelde (gebrekkige) verklaringen over de doodsoorzaak van de politieagent, het hernemen van zijn verklaringen over zijn onderduiken bij zijn oom, het wegwuiven van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de duur van zijn verblijf in Guinee na het incident, het andermaal poneren dat de familie van de politieagent uit was op wraak en niet geïnteresseerd was in een juridische procedure, het hernemen van zijn verklaringen over de afwezigheid van enige documenten inzake zijn asielrelaas, het louter hernemen dat hij verklaarde wat anderen hem over zijn broer verteld hadden en het tegenspreken en bekritisieren van de motivering en gevolgtrekking van verweerder.

Het louter hernemen van reeds afgelegde verklaringen, benadrukken van de waarachtigheid ervan en tegenspreken van de vaststellingen van verweerder vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade, aannemelijk te maken.

6. In zoverre al enig geloof wordt gehecht aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas inzake de dood van de politieagent, *quod certe non*, en hoewel verzoeker stelt dat geen strafrechtelijke procedure tegen hem is opgestart, wordt volledigheidshalve benadrukt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ingevolge een mogelijke strafrechtelijke vervolging wegens zijn aandeel in de dood van een politieagent onderscheiden moet worden van de vrees wegens vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Hieromtrent stelt UNHCR (*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*, reissued Geneva, February 2019, nr. 56): "*Persecution must be distinguished from punishment for a common law offence. Persons fleeing from prosecution or punishment for such an offence are not normally refugees. It should be recalled that a refugee is a victim – or potential victim – of injustice, not a fugitive from justice.*" (vrije vertaling: "*Vervolging moet onderscheiden worden van bestraffing wegens een strafbaar feit van gemeen recht. Personen die op de vlucht zijn voor vervolging of bestraffing voor een dergelijk misdrijf zijn normaliter geen vluchtelingen. Er zij aan herinnerd dat een vluchteling een slachtoffer - of potentieel slachtoffer - van onrecht is, niet een voortvluchtige van justitie*").

In casu kan hoegenaamd niet blijken dat verzoeker een (potentieel) slachtoffer van onrecht zou zijn, maar wel een persoon die voortvluchtig is nadat hij een strafbaar feit van gemeen recht pleegde in Guinee in 2015, met name het verwonden van een politieagent met diens dood tot gevolg.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat het vanwege het rechtssysteem in Guinee duidelijk is dat hij niet van een eerlijk proces zal genieten, maar brengt geen enkel (concreet) element bij ter ondersteuning van deze loutere bewering.

Strafrechtelijke vervolging *in se* maakt geen vluchtelingenrechtelijke vervolging. Verzoeker kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege een grond van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging) een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf, *quod non*.

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij waarom een eventuele strafmaat en/of strafuitvoering een onmenselijk of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verweerder motiveert op goede gronden als volgt:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van aard om bovenstaande bevindingen te wijzigen. Wat betreft de geboorteakte die u in het kader van uw eerste verzoek neerlegde, dient opgemerkt dat dit document louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit en herkomst ondersteunt, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de documenten die u in het kader van uw huidig verzoek neerlegt, meer bepaald de overlijdensakte van uw broer A., een medisch getuigschrift van uw broer A. en foto’s van uw broer A., dient opgemerkt dat, naast het feit dat u over diens dood inconsistente verklaringen aflegt (zie supra), uit uw verklaringen niet blijkt dat de dood van uw broer verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven.”

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS